

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **M. B.**
bytem P. 373
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2016, č.j. KUZL-35939/2016, sp. zn. KUSP-35939/2016/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalobce **je povinen** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 1104 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2016, č.j. KUZL-35939/2016, sp. zn. KUSP-35939/2016/DOP/Mu, jímž bylo zamítnuto odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 7.4.2016, č.j. MMZL 045736/2016, sp.zn. MMZL-043712/2015-OOSA-1746/15-RM1-PŘ, kterým bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobce podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť v průběhu správního řízení nedošlo k upřesnění místa spáchání správního deliktu. Ulice Potoky je tvořena čtyřmi oddělenými komunikacemi o celkové délce přibližně 600 metrů a dopravní značka č. B 28 neplatí po celé délce ulice. Nadto podle žalobce neobsahuje výrok prvostupňového rozhodnutí odkazy na všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a to včetně odkazu na vyhlášku, která stanoví význam příslušné dopravní značky, a na opatření obecné povahy. Prvostupňový správní orgán i žalovaný podle žalobce pochybili také tím, že neprovedli dokazování opatřením obecné povahy, kterým byla dopravní značka stanovena. Žalobce dále namítá, že nebyla splněna podmínka dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce opakovaně sdělil, že vozidlo měla v užívání slečna Svejková. Nevyslechnutí slečny S. podle žalobce představuje opomenutý důkaz. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví nesplnitelnou povinnost a je tak podle žalobce v rozporu s Ústavou.
3. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem. Jednání soudu se žalobce nezúčastnil.

III. Obsah vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí se žádným žalobním bodem; podle žalovaného není dán žádný důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného je právní úprava správního deliktu provozovatele vozidla v souladu s ústavním pořádkem. Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě uvedl, že byly nepochybně splněny podmínky pro zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Podle žalovaného odkaz na opatření obecné povahy a na příslušnou vyhlášku Ministerstva dopravy nebyl nutný. Žalovaný dále uvedl, že místo spáchání přestupku bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně individualizováno. Jediná dopravní značka zakazující zastavení a stání v ulici Potoky je v úseku za kruhovým objezdem; ve směru k ulici Santražiny je ulice Potoky určena výhradně pro pěší.

5. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem, a to včetně jednání, které ve věci proběhlo.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s.
8. Žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
9. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřipustná či protiústavní (jak ostatně uvedl i Ústavní soud v plenárním nálezu ze dne 16.5.2018, sp.zn. Pl. ÚS 15/16). Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
10. Žalobce namítá, že bylo dotčeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť z výroku prvostupňového rozhodnutí není patrné, v jaké části ulice Potoky ve Zlíně došlo k porušení zákazu zastavení (značka č. B 28). Smyslem přesného vymezení místa spáchání správního deliktu je, aby byl správní delikt jednoznačně a nezaměnitelně identifikován, a nemohlo tak dojít ke dvojímu trestání za jeden skutek. V daném případě bylo místo spáchání správního deliktu určeno toliko ulicí, aniž by bylo konkretizováno číslem domu, u něhož žalobcovo vozidlo stálo. Součástí správního spisu jsou však fotografie předmětného vozidla, z nichž je patrné, kde bylo vozidlo zastaveno. Z dokazování provedeného na jednání soudu pak vyplynulo, že ulice Potoky ve Zlíně je dlouhá přibližně 600 metrů a je přerušena třídou Tomáše Bati a ulicemi Kvítkovou a Santražiny. Dále z provedeného dokazování plyne, že na ulici Potoky ve Zlíně byla umístěna pouze jediná svislá značka č. B 28 (zákaz zastavení), a to v části ulice Potoky vymezené od křižovatky s ulicí Kvítková směrem na jih ke třídě Tomáše Bati. To, jak podrobně je místo skutku potřeba ve správním rozhodnutí vymezit, je otázkou individuálního posouzení v konkrétní věci. Jestliže na celé ulici Potoky byla umístěna jediná dopravní značka č. B 28 „zákaz zastavení“, postačuje podle přesvědčení zdejšího soudu k vymezení místa skutku uvedení názvu ulice a města, neboť je zřejmé, že se řidič vozidla žalobce neřídil svislou dopravní značkou č. B 28 „zákaz zastavení“ na jediném místě na ulici Potoky ve Zlíně. Přesné místo stání vozidla ostatně plyne i z fotografií obsažených ve správním spisu. V daném případě nelze přehlédnout ani to, že žalobce nenabídl žádnou alternativu, kde jeho vozidlo mělo stát. Žaloba je tak v této části nedůvodná.
11. Zdejší soud ani nesouhlasí se žalobcem, který dovozuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí z toho, že prvostupňový správní orgán neuvedl odkaz na vyhlášku Ministerstva dopravy. Podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní orgán ve výrokové části rozhodnutí uvede právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto. Smyslem tohoto pravidla je jasná, srozumitelná a nezaměnitelná intimace těch

pravidel, jež se stala základem právního posouzení věci podle práva hmotného, nikoli kompletní výčet veškerých ustanovení, kupř. všech kompetenčních, jež obecně založila pravomoc ve věci řízení vést. Správní orgán ve výroku rozhodnutí (včetně jeho návětí) tedy musí uvést základní zákonná ustanovení, kterými je dána jeho pravomoc a příslušnost k vydání rozhodnutí, a především pak musí uvést odkaz na ustanovení hmotného práva, dle kterého je ve věci samé rozhodováno. Napadené rozhodnutí přitom tyto podmínky splňuje. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ustanovení § 4 písm. c) stanoví povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Je-li ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že se řidič vozidla neřídil svíslou dopravní značkou č. B 28 „zákaz zastavení“, pak je podle zdejšího soudu pochybení řidiče vozidla ve vztahu k příslušným právním normám srozumitelně vymezeno. Podle zdejšího soudu tedy prvostupňový správní orgán nepochybil, jestliže ve výroku prvostupňového rozhodnutí neodkázal na opatření obecné povahy, kterým byla příslušná dopravní značka stanovena. Prvostupňový správní orgán nepochybil ani tím, že neodkázal na vyhlášku Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích.

12. Podle žalobce je napadené i jemu předcházející rozhodnutí nezákonné také z toho důvodu, že nebylo dokazováno opatřením obecné povahy, kterým byla dopravní značka stanovena. Z fotodokumentace žurnalizované ve správním spisu je zřejmé, že dopravní značka č. B 28 byla na ulici Potoky umístěna a že vozidlo žalobce parkovalo za touto dopravní značkou. Dopravní značka tedy vyvolávala účinky dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2012, č.j. 1 AOs 1/2012-30). Žalobce v průběhu správního řízení argumentaci směřující k dopravnímu značení neuplatnil; prvostupňový správní orgán ani žalovaný proto neměli důvod zabývat se umístěním dopravní značky. Ostatně žalobce ani v žalobě neuplatnil konkrétní námitky související s umístěním dopravní značky a žaloba tak je i v této části nedůvodná.
13. Žalobce dále namítá, že nebyly splněny podmínky dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Žalobce (jeho zmocněnec) v reakci na výzvu ze dne 17.4.2015 sdělil, že vozidlo v předmětné době měla v užívání L. S. Stejnou osobu označil žalobce ve vyjádření ze dne 23.11.2015 a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 11.5.2016. Ve sdělení ze dne 9.6.2015 L. S. uvedla, že se rozhodla odepřít výpověď, neboť by jejím provedením vystavila sebe nebo osobu blízkou riziku trestního stíhání. Vyjma označení Lindy Svejkové, která odepřela výpověď, a bylo tak zřejmé, že její vyslechnutí by bylo neúčelné, žalobce na podporu svého tvrzení žádné důkazy nepředložil a neuvedl ani, z jakého důvodu měla mít L. S. jeho automobil v užívání. Naopak z dokazování vyplynulo, že jméno L. S. se jako údajný řidič různých vozidel objevuje i v jiných řízeních před žalovaným. Ani zdejší soud, stejně jako správní orgány, tak tomuto tvrzení žalobce neuvěřil. Za této situace byly splněny podmínky dle § 125f odst. 4 zákona o silničním

provozu. Zdejšímu soudu je ostatně známa praxe zmocněnce žalobce, který opakovaně označuje tytéž osoby (mj. právě i L. S.) jako řidiče vozidel, kterými byly spáchány přestupky, v různých správních řízeních. Takové jednání považuje zdejší soud za jednu z účelových procesních obstrukcí, které zástupce žalobce používá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2017, č.j. 3 As 61/2016-44).

14. Zdejší soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

15. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to náleží procesně úspěšnému žalovanému. Žalobce požadoval ve věci konání jednání, kterého se však bez omluvy nezúčastnil. Naopak žalovaný, který s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasil, na nařízené jednání dorazil. Za této situace soud náklady žalovaného na cestovné nepovažuje za náklady běžné úřední činnosti žalovaného, a proto mu náhradu těchto nákladů přiznal.
16. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalovanému vznikly náklady na cestovním ve výši 1104 Kč za cestu zástupce žalovaného ze Zlína ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu osobním automobilem s průměrnou spotřebou 4,1 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil žalovaný kopii osvědčení o registraci; z toho 244 Kč (4,1 : 100 x 200 km x 29,80) jako náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu, 800 Kč (200 km x 4,00 Kč) jako základní náhrada a 60 Kč jako parkovné. To vše podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 261/2006 Sb., zákoník práce, a vyhlášky č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. Celkem se tedy jedná o částku 1104 Kč, kterou je žalobce povinen zaplatit žalovanému ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11.10.2018

David Raus, v.r.
předseda senátu